

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Clara Raphael

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 30.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403940350784.pdf> (tilgået 07. maj 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Det er sandt! Ved at læse Dit Brev igjennem, seer jeg, at et af Dine Spørgsmaal endnu er ubesvaret: Hvorfor jeg slet ikke har omtalt det Indtryk, som det selskabelige Livjeg i den senere Tid deel tog i, gjorde paa mig. Naar man læser Dit Brev, skriver Du, skulde man troe, Du havde ført et sandt Klosterliv! Hvem vilde i den Beskrivelse kjende den straalende Baldame? o.s.v. Du minder mig om en Tid af mit Liv, som er forbi, og aldrig skal vende tilbage. Men da Du forlanger det, og jeg, som Du af Erfaring veed, er den personificerede Føielighed, vil jeg i Tankerne gaae tilbage til den, og beskrive hvorledes jeg da var. Jeg conjugerer mig selv for Dig i alle Tider; dette er den bestemt forbigangne. Hvor fik jeg dog den seminaristiske Sammenligning fra! Men nu til Sagen! Som Barn førte jeg jo virkelig et frivilligt Eremitliv; thi, skjøndt jeg af mine Bøger havde faaet en straalende Idee om Verden, følte jeg mig altfor fremmed blandt Andre, og nærede næsten Foragt for Alt hvad de morede sig med, saa jeg langt foretrak mit lille Kammer og det Selskab jeg havde i mig selv, for Omgang med Børn paa min Alder. Da jeg var confirmeret, gjorde jeg jo flere Bekjendtskaber, og blev indført i selskabelige Kredse. Erindrer Du det Bal, vi vare sammen til hos P*'s? det var min Debut. Skjøndt jeg fik alt hvad jeg ønskede til min Dragt, og selv fandt den kjøn, var jeg dog fortvivlet, da vi stode færdige til at kjøre. Jeg fandt mig selv saa styg, og alt hvad Du sagde for at opmuntre mig, kunde ikke forsonne mig med den uvante Pynt. I Vognen var jeg grædefærdig og ønskede mig langt bort. Ja, jeg vilde heller deeltaget i Hexenes Dands paa Bloksbjerg, end, som jeg mente, blive til Latter hos P*'s. Heldigviis kom vi sildigt, da Dandsen var i fuld Gang; jeg siger heldigviis, thi havde vi maattet vente længe, var jeg vist, *sans façon*, løbet min Vei. Nu gjorde Musiken, den oplyste Sal og Synet af de Dandsende et oplivende Indtryk paa mig, og jeg stod endnu for overrasket til at være forlegen, da jeg blev engageret og ført ind i Salen, hvor jeg snart i Dandsen glemte alt, undtagen at jeg var ung, glad og kjøn. Det Sidste vidste jeg siden den Tid kun altfor godt; det morede mig at tiltrække mig 31 Opmærksomhed, og, især paa anden Haand, at høre tale om mine Fortrin. Mine Tilbederes overfladiske Dannelse fik mig til at glemme det Intetsigende i deres Conversation; den tilsyneladende Ærbødighed, de viste, blendede mig, saa jeg ikke mærkede den Ringeagt, der laae i at de ikke holdt mig en bedre Underholdning værd, hvis det stod i deres Magt at byde mig den. Og var dette ikke Tilfældet, var det al deres aandelige Eiendom, denne flauue Snak, saa vare de jo Mennesker, som jeg aldrig vilde agtet et Blik, et Ord af mig værd, hvis de ikke (det er haardt at tilstaae!) havde smigret min Forfængelighed! Vor Stilling i Samfundet er sørgelig, og hvorfor? Hvad ret have Mændene til at undertrykke os? thi underkuede ere vi, om end Lænkerne ere forgyldte. Den Stærkeres Ret! Hvori bestaaer da deres Overmagt? I Forstand staae vi ikke tilbage for dem, vi overgaae dem i Enthusiasme og Kraft til Opoffrelse. Men der er en Feil, vi have tilfælleds, som hos os har taget en Retning, som giver os i deres Vold. Mændenes Forfængelighed bliver som oftest til Egoisme; de tænke paa sig selv, og alt Andet er kun til for dem, forsaavidt det kan være dem til Gavn eller Skade. Vor Forfængelighed gaaer ud paa at behage Andre, og det gjør os afhængige. Det er Forfængeligheden, som drager vor Sjæl fra det Store, som adsplitter vore Evner, der forenede kunde og skulde have virket for et stort Maal. Det er den, som faaer os til at søge udenfor os, hvad Enhver har i sin egen Sjæl. Den er Fristeren, som viser os Livets Herlighed, som man seer det i Lykkens og Ungdommens Dage, viser os Beundring og Smiger, lader os ret føle det Berusende deri at være den Første, og siger: »Alt dette vil jeg give Dig, hvis Du vil falde ned og tilbede mig!« Og man vil saa nødig opgive denne Herlighed, man finder det saa uskyldigt, gjerne at ville behage, man vil forene Alt, og Skinlivet tager lidt efter lidt overhaand, saa det egentlige Liv, Gud i vor Sjæl, bliver svagere og svagere, og langsomt dør hen.